

РЕШЕНИЕ

№ 13427

гр. София, 31.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 12.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **326** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал.4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по постъпила с вх. № 1125 от 11.01.2024 година, от отдел „Пътна полиция“ – Столична дирекция на вътрешните работи административна преписка по жалба с вх. № 40447/13.11.2023 г., по описа на Административен съд София-град, подадена от Г. И. Ц., ЕГН [ЕГН], чрез адвокат Е. К., срещу Заповед за прилагане на ЗППАМ № 229з-1449/27.10.2023 г., издадена от М. В. Г. – на длъжност КО в група О., сектор 05 РУ при СДВР, с която му е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП.

Жалбоподателят, както в жалбата, така и в документ вх. № 173/03.01.2024 г., наименован „жалба-уточнение“ /л.8-10/, излага подробни аргументи за отмяна на процесната заповед. Релевира доводи за нейната незаконосъобразност и необоснованост, като счита, че са налице основания на чл. 146, ал. 1-5 АПК. Сочи липсата на мотиви и недостатъчно индивидуализирана разпоредителната част в обжалвания административен акт. Твърди се, че в заповедта липсва изложение на конкретни факти, досежно изискващите се материални предпоставки за прилагане на мярката. Изразено е искане за отмяна на заповедта като издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, представлява се от адв. К.,

която поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноски, съобразно представен списък /л.56/.

Ответникът – полицейски орган на длъжност КО в група О., сектор 05РУ при СДВР, не се представлява в съдебно заседание и не изразява становище по жалбата. В писмо с вх. № 1125/11.01.2024 г., с което е представена административна преписка до съда е инкорпорирано възражение за прекомерност на претендираните разноски от страна на жалбоподателя.

Административен съд София-град, в настоящия състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 27.10.2023 г., около 00:25 ч. в [населено място], кв. С. по ул. Ч., с посока на движение от кв. К. към ул. М., автомобилът, управляван от Г. И. Ц. е бил спрял за проверка на ул. Ч. и ул. С. планина. Жалбоподателят е управлявал лек автомобил марка „А. А 6“ с рег. [рег.номер на МПС], без да притежава СУМПС. Чрез справка ОДЧ-50 е установено, че същият е неправопособен водач. Не представя и СРМПС част II. Констатирано е нарушение на чл. 150 от ЗДвП и чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, за което е съставен АУАН Серия АД № 0626825/27.10.2023 /л.14/, връчен на жалбоподателя на същия ден и подписан с отбелязване, че има възражения.

Въз основа на съставения АУАН е издадена и оспорената Заповед за прилагане на ЗППАМ № № 229з-1449/27.10.2023 г. /л.16/ издадена от М. В. Г. – на длъжност КО в група О., сектор 05 РУ при СДВР, с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на МПС с рег. [рег.номер на МПС], за срок от 6 месеца.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което като процесуално допустима следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая оспорената заповед е издадена от полицейски инспектор към СДВР, Отдел „Пътна полиция“ - СДВР, поради което и с оглед приложените заповеди №513з-6400/07.07.2023 г./л.25/ и № 513з-5215/21.06.2022 г. /л.21/, е налице материална компетентност на издателя ѝ, поради което възраженията на жалбоподателя в тази насока са неоснователни.

При издаване на обжалвания акт не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК, като са посочени фактическите и правни основания за налагането на принудителната мярка. Такива се съдържат и в АУАН, на

който се позовава изрично органа издал процесния административен акт.

Основанието за прилагането на ПАМ в случая се установява от представения АУАН Серия АД № 0626825/27.10.2023г., чиито фактически констатации са приети от административния орган приложил мярката, което е изрично посочено заповедта. Несъмнено АУАН и заповедта за налагане на ПАМ имат различна природа, а именно с акта се поставя началото на административнонаказателно производство, докато ролята на заповедта за налагане на ПАМ е превантивна. С позоваването на АУАН в заповедта за прилагане на ПАМ, същият се приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, приети от издателя, стават мотиви и на самия акт. Съгласно Тълкувателно решение №16/1975 г. на ОСГК на ВС, което не е загубило актуалност и след приемането на АПК, мотивите към административния акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт, на който органът се позова. С оглед на изложеното настоящият съдебен състав приема, че е в ЗППАМ се съдържат фактически и правни основания, а доводите за липса на такива, както и на мотиви за издаване за неоснователни.

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на моторно превозно средство за срок от шест месеца до една година на собственик, който управлява МПС без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства. Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителна мярка от вида на процесната.

В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че управлява собствения си автомобил без да притежава СУМПС, т.е. не е правоспособен водач. За да е осъществена тази хипотеза, визирана в чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП е необходимо да са налице следните елементи: 1) адресатът на ПАМ да е собственик на МПС; 2) същото МПС да е управлявано от лице, което не е собственик; 3) лицето, което не е собственик да е управлявало МПС-то; 4) лицето, което е управлявало МПС да е неправоспособен водач.

Установено е, че 27.10.2023 г., около 00:25 ч., Г. И. Ц., при управление на лек автомобил „А. А 6“ с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], по ул. Ч. и ул. С. планина е спрял за проверка от полицейски служител на 05 РУ-С.. След извършена справка с ОДЧ-05 РУ-СДВР е установено, че не Г. И. Ц. не притежава СУМПС. По време на проверката от страна на водача не е представено такова свидетелство. Не представено и СРМПС част II, за което му е съставен АУАН АД № 0626825/27.10.2023 г.

На следващо място, следва да се отбележи, че спор по отношение на собствеността на автомобила няма.

В процесния случай е осъществена хипотеза, визирана в чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП, тъй като са налице следните обстоятелства, а именно: собственик - какъвто се явява жалбоподателя, чието превозно средство - каквато собственост е процесният

автомобил е управлявано от него без да притежава СУМПС.
Цитираната разпоредба от ЗДвП разпоредба цели осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, т.е. обжалваната ПАМ има превантивен и преустановителен характер. Доколкото управлението на МПС може да бъде източник на опасност за останалите участници в движението, законът предвижда редица изисквания представляващи гаранция за законосъобразното развитие на отношенията в областта на движението по пътищата – от реда и условията за придобиване на СУМПС, през реда и условията за регистрация и въвеждане в движение на МПС до изискванията за контрол и отговорност както на водачите, така и на собствениците на МПС спрямо определени обстоятелства, потенциален източник на опасност.
Предвид изложеното, заповедта за налагане на ПАМ се явява законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.
По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София– град, III отделение, 16-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. И. Ц., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 229з-1449/27.10.2023 г., издадена от М. В. Г. – на длъжност КО в група О., сектор 05 РУ при Столична дирекция на вътрешните работи.
Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: